

het V.D.H.-tje

PERONEELSORGAAN van VAN DER HEEM N.V. DEN HAAG UTRECHT HOLLAND
Verkoopkantoor VAN DER HEEM N.V. en Eerste Nederlandse Autorijwielabriek N.V.

Kerstnummer 1955

Kerstfeest

HOOP OF DROOM

Hieft u wel eens geprobeerd, een stenen muurtje te bouwen door alleen de stenen op elkaar te stapelen? Dat lukt natuurlijk niet, want de stenen liggen los. Door hun gewicht of door een licht stootje van buiten af rollen ze van elkaar.

Wij men ze toch op elkaar houden, dan kan men er planken aan weerskanten tegen aan brengen. Dan vallen ze niet zo gauw meer om. Maar los van elkaar blijven ze. Eerst als u tussen die stenen goed gemengde specie aanbrengt, worden ze een eenheid. Zo kun je ook de mensen niet bij elkaar in een gemeenschap samenbrengen door ze alleen maar naast elkaar te plaatsen. Daar moet iets zijn, dat hen in die gemeenschap onderling bindt. Met wat kunstmiddelen kun je het wel een tijd houden, dat wil zeggen: je kunt het helemaal uit elkaar vallen voorlopig wel wat voorkomen. Maar je moet er op bedacht blijven, dat het vandaag of morgen toch gebeurt, want ze voelen zich onderling niet aan elkaar verbonden.

En als je specie of mortel aanbrengt, dan moet die nog van goede soort zijn ook. Ga je daarmee knoeien, dan verpulvert het spoedig en valt straks de zaak toch weer uit elkaar.

Zo kun je twee mensen in een huwelijk wel als twee stenen met een groene krans en gouddraad aan elkaar binden, maar weldra blijkt, dat ze in feite geen eenheid vormen. Door wat wrijving of een duwje van buiten af valt het huwelijk om.

Zo kun je een club stichten met veel lamtiam en daverende leuzen. Maar op den duur houden die niet tegen, dat de stenen van dit revolutiehuwelijk van elkaar schuiven en het geheel in puin doen vallen.

Zo kun je mensen in een bedrijfsgemeenschap binden door loon, beloften, geschenken, belangenleuzen en slagzinnen. Toch zijn dat voor die muur maar planken aan de buitenzijden of ten hoogste surrogaat cementlagen. Als er wat storm komt en de druk van de conjunctuur er tegen gaat leunen, glijpen de stenen de één na de ander uit het loze voegsel weg.

En welke mensens combinatie u ook neemt, het is overal hetzelfde. Daardoor ontstaan de kibbelarijjes over alles en nog wat; de misverstanden; de prestigekwesities; het wederzijdse wantrouwen; de spanningen. De één na de ander krijgt het op zijn zenuwen of vertoont — om het wetenschappelijk te zeggen — neuroseverschijnselen.

Wat is dan de goede specie, die de stenen tot een

eenheid doet worden en samen tot een hecht huwelijk maakt?

Nu denken we even aan een wetenschappelijk betoog van dr Joh. Neuteboom, een arts, die sprak over gezondheidszorg. Zo'n arts stuit in zijn praktijk telkens op die zenuwen, die neurose. En zijn studie had hem geleerd, dat een heel groot aantal mensen ongeschikt wordt voor arbeid tengevolge van neurose; en die neurose wordt in zeer vele gevallen veroorzaakt door een tekort aan liefde! Dat is zo in het gezin; dat is zo in het werk.

De liefde van mens tot mens is de goede specie, die losse stenen tot een stevig bouwwerk maakt. Dat is helemaal niet sentimenteel; dat is de werkelijkheid.

Maar dan moet het ook échte liefde zijn. Dat woord „liefde” is onstelligend veel misbruikt. Geraffineerde zelfzucht en pure hartstocht looien zich ook met die naam; surrogaat cement.

Het grote kenmerk van liefde is, dat ze zichzelf niet zoekt, maar datgene, wat de ander ten goede kan komen. Daarom kan ze zich uitspreken tot zelfs mensen, die op zichzelf niet veel aantrekkelijks hebben.

Is dat niet teveel geveerd? Wordt zo de heerschappij der liefde onder mensen niet een droom, die toch niet werkelijkheid wordt? Is er op de mogelijkheid van zo'n echte liefde nog wel hoop?

Dat dit niet slechts een ijdele droom behoelt te blijven, maar reële hoop voor de toekomst kan zijn, is de boodschap van het Kerstfeest. Laten we het niet bederven onder versierselen en vermakelijkheden, zelfs niet onder zoete zangen en kaarsgeflonker. De grote waarde van Kerstfeest is tot uitdrukking gebracht door dat kleine Kind in die kribbe, later, toen Hij man was geworden. In een intiem gesprek met een mens, die geen raad met Hem wist, heeft Hij het zo gezegd: Zo lief heeft God deze wereld gehad, dat Hij zijn enige Zoon gaf, opdat ieder, die in Hem gelooft, niet zou verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben.

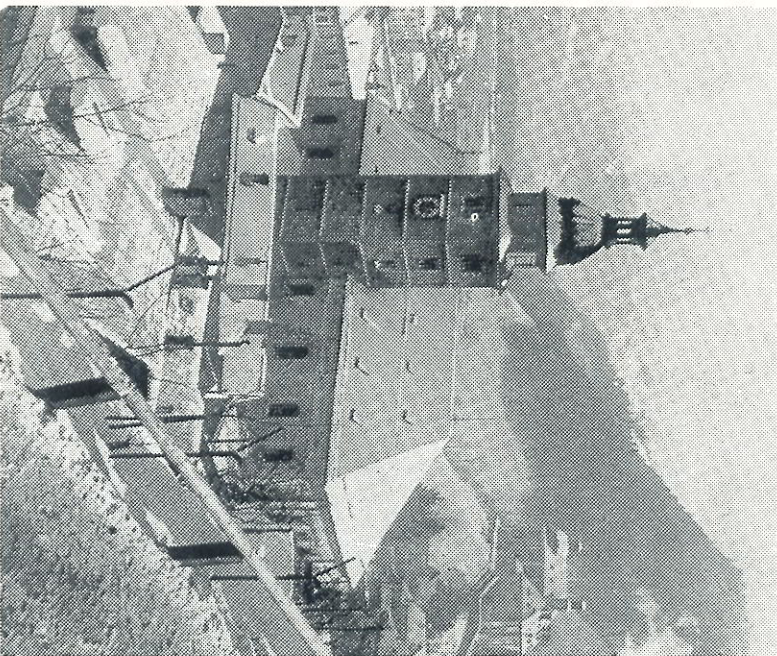
Als God mensen, die zich eigenlijk weinig om Hem bemoeiden, zo onbegrijpelijk kon liefhebben en dat openbaarde in Zijn Zoon, dat Kerstkind in de krib van Bethlehem, is er hoop, dat we, door in die Zoon te geloven, ook elkaar als mensen kunnen liefhebben en zo het bindsel vinden, dat ons tot hechte eenheden maakt in onze huwelijken, onze gezinnen, onze verenigingen en ons werk.

Sch.

Stille nacht

N^A alles wat er in de loop der tijden over het ontstaan van de internationaal beroemde Kerstzang „Stille Nacht” is verteld, (aldus schrijft „Op Reis”, uitgave van Lissone Lindeman N.V.), is het eigenlijk een vertaaling naast een teurstelling als men in de Oostenrijke bergsecul de pleijes te rugindt, die de geboorte van dit lied zagen.

Daar zijn Hallen en Oberndorf — na een locht van Salzburg uit langs de stroom bereikbaar — die als bedevaartsoord bekend bleven door hun bijdrage aan het totstandkomen van dat bekende kerstlied. Een herinneringskapel en een kerk getuigen van de plaats die het kerstlied inneemt in de fantasie van de gelovigen. Hier in Oberndorf werd eens een kersnacht verwacht zonder de geliefde en gebruikelijke kerstaandmeten, de nachtdienst voor Christus' geboorte.

D^At feest zou een treurig verloop krijgen, omdat de dienst geheel zonder muziek moest worden gehouden: het orgel was stuk en kon onmogelijk tijdens herstdel zijn omdat geld, tijd en vaklui ontbraken.

Zo vernocht Oberndorf een kille feestlose Kerst. De hulpriester van de kerk, Joseph-Franz Mohr weet er geen raad op en ook zijn trouwe medewerker, de organist-onderwijzer Franz Xaver Gruber, die in het nabijgelegen dorp Arnsdorf les geeft kan hem niet helpen nu er geen instrument te bespelen vdt.

S^AMEN zoeken zij naar een middel om toch nog enige feestelijkheid aan de nachtdienst te geven: wat

en bewees dat tekst en melodie blaasbaarlijk stammen uit het hart van de mens, waar ook ter wereld.

H^ET kon achteraf haast niet anders of de stille simpele eenvoud van dit kerstlied moest een onopvallende wieg hebben gehad. Maar wie had gedacht dat het voor een guitaar is gemaakt? Wie had de geboorte van dit lied verwacht juist daár waar alle uiterlijke praal en pracht van de plechtige nachtmis op Kerstmis ontbrak? Eerder zou men denken dat het voor het eerst werd uitgevoerd in een rijkverrichte kathedraal met een magistraal orgel en een beroemd domein.

De weg naar de wieg van wat men met smakeloos koopmansjargon nu een bestseller-op-de-plaat noemt, is even simpel als het kerstverhaal zelve. Dat men er later wonderlijke verhalen aan vastknopte is begrijpelijk.

Maar een Oostenrijke dorpskerk en twee eenvoudige geloofge mannen hebben dit werk geschapen en zij zijn het niet geweest die op de roem van hun lied konden teren. In Wagrain rust de geestelijke die de tekst schreef: hij werd in een armengraf ten ruste gelegd en het orgel dat thans te zijner nagdachenis de kerk opuistert, is ontstaan door het lied, dat zelf eerst kon ontstaan omdat een orgel ontbrak.

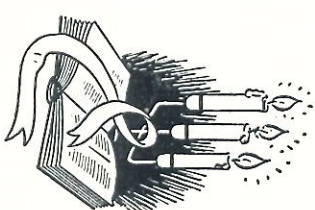
S^Er wonderlijker en simpeler verhaal denkbaar rond de geboorte van „Stille Nacht”? Ook hier bleek de werkelijkheid vreemder dan de fantasie.

Hoe zal het heten?

Iets over voornamen

Iedere gezinsuitbreiding brengt altijd het probleem mee, ja wordt daar vaak reeds door vooraf gegaan: „hoe zal de jongegeborene heten?”

Juist in een blad, dat gewijd is aan Kerstmis, het Christelijke geboortefeest bij uitstek, kan het interessant zijn bij het vraagstuk van de naamgeving stil te staan. Misschien dat daarvoor in het bijzonder bij onze gehuwde lezeressen belangstelling zal bestaan, wat zou stroken met het streven van de redactie in dit KerstVDH-tje „elk wat wils” te bieden.

Als wij in dit artikelje over naamgeving spreken, denken wij uitsluitend aan de doop- of voornamen. De familienamen vormen weer een geheel ander terrein van studie, waarmee wij ons in het geheel niet zullen inlaten.

Het bezit van een naam is eigenlijk iets waarover men lang kan filosoferen. Het is in wezen iets typisch menselijks, ondanks het feit, dat wij ook onze huisdieren een naam geven. Indien het om een mens gaat, is een naam immers iets, dat eigenlijk een stuk van zijn drager uitmaakt. Hoeveel meer was dat met wat wij nu voornamen noemen het geval in tijden waarin die de enige aanduiding van een mens vormden. De erfelijke familienamen zijn namelijk veel jonger dan de volledige individuele persoonsnamen.

Naamgeving is oeroud en gaat terug tot wat men de kleintijd van de mensheid zou kunnen noemen. Hoe verschillen evenwel de zin en de gewoonten op dat punt in dat verre verleden van die in onze tijd?

Op grond van diepgang en uitgebreid wetenschap-pelijk onderzoek kan wel als vaststaand worden aangenomen, dat oorspronkelijk bij dit alles de reïncarnatie-gedachte een doorslaggevende rol heeft gespeeld, wat zij bij primitieve volken overigens ook nu nog blijkt te doen. Door een kind (soms) reeds voor de geboorte) de naam te geven van een in hoog aanzien gebleven overledene beoogde men te bereiken, dat diens ziel van het jonge lichaam bezit zou nemen, ten einde daarin voort te bestaan. Neen, eigenlijk lag het ver-

band nog dwingend: de naam was naar primitieve opvatting de bewonderde held of heldin zelve, die men dusdoende in de jongegeborene deed herleven. Zo ver kon die relatie veelal zelfs gaan, dat het ontnemen van de naam niet alleen met uitstoting, maar zelfs met dood-verklaring gelijk stond. Tekend is ook, dat bij primitieve volken tijdens de jacht of ander gevaar geen namen genoemd mochten worden uit vrees, dat anders de dragers ervan onheil zou overkomen.

Wel in-droevig is het, terloops opgemerkt, dat in onze verlichte twintigste eeuw van tijd tot tijd verschijnselen zich voordoen, die herinneringen wekken aan dergelijke „ontpersoonlijkingen” matregelen in het zeer verre verleden. Men denke aan ondergedokenen, valse persoonsbewijzen, statenlozen en — erger nog — slechts onder een nummer in een kamp voorbestaande mensen die voordien hun naam met ere droegen.

Maar keren wij nog even terug tot de oorsprong van de persoonsnamen. Ook indien de reïncarnatie-gedachte daarbij al geen rol speelde, zinvol waren die namen oorspronkelijk alle! Men kan daarbij aan vele en velerlei factoren denken als: uiterlijke kenmerken, betekenis van het kind voor de ouders, eigenschappen die het kind werden toegewenst dan wel loegedicht enz. enz. Het is duidelijk, dat het in het systeem, dat namen zin hadden, paste, dat die ook gewijzigd konden worden. Die naamsverandering kon optreden in een bepaalde levensfase (volwassenheid, huwelijk e.d.) dan wel naar aanleiding van één of andere gebeurtenis van uitzonderlijke betekenis, zoals een heldendaad of iets dergelijks. Uit de Bijbel kent iedereen wel het verhaal waarin Saulus tot Paulus werd. Merkwaardig is, dat voor gewone sterfelingen heden ten dage dergelijke wijzigingen niet meer, voor sommige zeer hoogegeplaatsten daarentegen nog wél gebruikelijk zijn. Men denke aan regerende vorsten en pauskeuze.

De in de westerse wereld gangbare doop-en/of voornamen waren éénmaal alle in een ander opzicht ook in zoverre zinvol, dat de betekenis daarvan althans de naamgevers duidelijk was. Uitzonderingen daargelaten is dat thans al lang niet meer het geval. Wie ziet nu nog in Constance, Constance, Connie, Stan of welke afleidingen er ook mogen bestaan, de aanduiding „de volhardende”?

De wijze van naamgeving is aan sterke variaties onderhevig, bepaald door beschaving, religie, zeden en gewoonten. In menige encyclopaedie kan men er interessante dingen over lezen en wie de moed heeft een dergelijk zuiver wetenschappelijk werk ter hand te nemen, kan er zeer veel van zijn gading over vinden in het boek van dr J. van der Schaar. Uit de Wordingsgeschiedenis van de Hollandse Dorp- en Familienamen (Academisch proefschrift, Leiden, 1953).

Hebben voornamen tegenwoordig meestal geen zin meer in de letterlijke betekenis van het woord, toch worden ze door de ouders in de overgrote meerderheid der gevallen ook weer niet geheel willekeurig gekozen.

Het systeem der zinnvolle voornamen is namelijk geleidelijk vrijwel geheel verdronken door het stelsel van de vernoeming, d.w.z. het gebruik, de jonggeborene althans één naam te geven gelijk aan die van één der ouders of voorouders. „Vrijwel geheel”, want zinnvolle en niet op vernoeming terug te voeren namen worden ook nu nog wel gegeven. Gaf ons Koninklijk Huis daarin geen voorbeeld door de namen Beatrix (de gelukbrengende) en Irene (naar het griekse woord voor vrede) ?

Welke gewoonten gelden er nu bij het zogenaamde vernoemen?

Daarnaar hebben zowel de juist genoemde schrijver als K. Sierksma (in „De Traditie der Voornamen”) een uitgebreid onderzoek ingesteld, o.a. bij de registers van de burgerlijke stand van een groot aantal gemeenten. Als men de resultaten van die naspelingen vernemt, dient men voor ogen te houden, dat men geen absoluut geldende regels moet verwachten. Men kan dus niet spreken van „zo hoort het”, maar alleen van „de meest gangbare gebruiken”. Daar komt bij, dat deze weer blijken te verschillen van streek tot streek, terwijl ook de godsdienst der ouders van invloed is. De volgende regels nu blijken tezamen een soort standaard-schema te vormen.

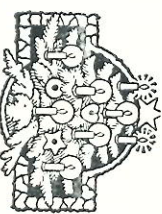
1. Het eerste kind wordt naar één der grootouders genoemd.
2. Is het eerste kind een jongen, dan kunnen „naam-zieke” grootvaders zich beroepen op het feit, dat deze vrijwel overal in ons land in de grote meerderheid der gevallen naar zijn vaders vader pleegt te worden vernoemd.
3. Indien de eersteling een meisje is, bestaat er minder gelijkvormigheid. In sommige streken gaat vaders moeder dan met de eer strijken (door vele oma's immers zo aangevoeld), in andere daarentegen moeders moeder.
4. De naam van het tweede kind is sterk afhankelijk van de naamskeuze ten opzichte van het eerste. Op zeer ruime schaal blijkt evenwel de zienswijze te worden gehuldigd, dat, één der grootouders van vaderskant reeds vernoemd zijnde, grootvader dan wel grootmoeder van moederskant een soort recht kan doen gelden die eer diemaal te genieten. Dienovereenkomstig dragen in het westen des lands de meeste tweede kinderen de naam van opa of oma van moederszijde.
5. Het derde en vierde kind ontleenen hun namen aan de na toepassing van de tot nu toe genoemde regels „overgeschoten” grootouders, die daarbij zo nodig

zels een vrouwelijke of mannelijke vorm krijgen. (Francina voor Frans, Jan voor Johanna e.d.).

6. Vermeldenswaard is de zeer ingeburgerde gewoonte wat men noemt „gestorven” vóór „levend” te doen gaan of, met andere woorden, een overleden familielid in dit opzicht voorrang te verlenen boven één, dat op grond van deze gebruiken sterkere aanspraken kan doen gelden. Van deze voorrang aan overledenen af te zien, wordt door velen als een gebrek aan pieteit beschouwd.

Welswaar blijken de zojuist weergegeven regels vooral op jongeren geleidelijk hun kracht te gaan verliezen, maar dat neemt niet weg, dat zij nog door zeer velen worden aangehouden. In sommige streken (bij voorbeeld in Huizen, N.H.) zelfs zó nauwgezet, dat dienengevolge in één gezin soms 2 kinderen dezelfde voornaam hebben: de oudste Johannes heet naar vaders vader, de tweede Johannes naar opa van moederskant.

Merkwaardig is, dat het Rooms-Katholieke deel van Nederland consequenter aan de vernoemingsgewoonten blijft vast te houden dan het Protestantse. Geleijk bekend is voor Katholieken het klasieke schema: de voornaam volgens de „normale” regels + de naam van de beschermheilige of Maria + de naam van peetante of peetoom.

Op Texel dragen onevenredig veel mannen de naam Johannes, hetgeen begrijpelijk wordt als men weet, dat de parochie van Den Burg die van de H. Johannes de Doper is.

De besproken gewoonten worden allerkrachtigst doorkruist door de invloed van de mode op de naamgeving, die Trijntjes deed veranderen in Timi's, Gerrits in Gerards, Grietjes in Grelha's enz. enz.

Met de mode verwant, maar toch door iets andere invloeden bepaald, zijn voorts de zogenaamde geleghedennamen. Een aan boord van een passagiersschip geboren baby geeft men niet zelden, al dan niet uitsluitend, een naam ontleend aan die van het schip, indien die zich tenminste daartoe leent. Onlangs nog gewaagden de dagbladen van een soortgelijk geval, waarbij de geboorte aan boord van een soortgelijk op één der transatlantische lijnen plaats vond.. In deze zelfde categorie horen ook de vele in 1945 geboren Franklin's (Roosevelt!), Winston's (Churchill!), Victor's („overwinning”) en Libertà's („vrijheid”).

Niet van vandaag of gisteren is ook de vaak te constateren zucht naar namen in een vreemde taal. In zijn in 1914 verschenen Ruize-Rijmen (1e deel) bekelde Charivarius deze vertaalzucht in een gedicht, waarvan de laatste strofen luiden:

Al wat uit Eng'land komt is chic.
Ja juiel, maar je vergeet
Dat daar de wasvrouw Mary,
En het viswijf Kitty heel!

Niet heel vriendelijk gezegd, maar vriendelijkheid was ook bepaald niet de meest opvallende karaktertrek van deze dichtster en taalkundige. Zijn zeldzame humor vergoedde echter veel.

En bovendien, laten we eerlijk zijn: zouden alle ouders van alle Genevieves, Germaines, Maureen's, Hugh's, John's e.d. wel eens hebben nagedacht over de waarheid die Charivarius hun in dit vers voorhoudt?

Al met al zult u inmiddels tot de slotsom gekomen zijn, dat er aan onze voornamen veel meer vast zit, dan daarover veel meer te vertellen valt, dan u tot dusverre misschien hebt geweten.

VL

Het
kleine
kraaltje

Behalve een speciaal kinder verhaal bevat dit Kerst-VDH-tje voor jullie een tweede attractie en wel een plaat van het Kerstmannetje. Beste jongens en meisjes, die plaat zal er vast veel aardiger uitzien als jullie hem zorgvuldig kleurt. Je mag dat doen met kleurpotlood, met waterverf of hoe je maar wilt. Als je dat gedaan hebt, kun je de tekening terugzenden aan:

de redactie van het VDH-tje.
l.a.v. mej. Vos,
Maarweg 250—256
Den Haag.

Voor de beste inzendingen stellen we een prijsje beschikbaar. Daarbij zal onderscheid worden gemaakt tussen inzenders die jonger dan 10 jaar zijn en kinderen van 10 tot en met 14 jaar. Je mag dus hoogstens 14 jaar zijn om te kunnen meedoen. De tekeningen moeten vóór 3 Januari 1956 worden teruggezonden.

Zul je je naam, adres en leeftijd duidelijk vermelden? Veel succes!

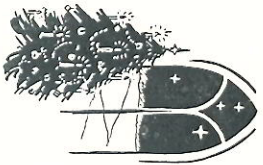

Er was eens —
een mooie lange ketting.
En op gelijke afstand, telkens door tien kleine witte, simpele glazen kraaltjes gescheiden, zat een mooie, felkleurige, groene kraal.
En de ketting was de vreugde voor haar, die ze droeg, tot ze viel op de stenen vloer — en een paar van die onnozele, glazen kraaltjes braken.
Dat was niet erg zou je zo zeggen.
Neen, het was niet erg, maar het evenwicht was verbroken en de grotere kraalen hingen niet meer gelijk tegenover elkaar en de grootste dikste goed inééns nu die paar onnozele kraaltjes gebroken waren, en toch, wie had nou op die kraaltjes gelet?
Toch hoe nodig waren ze.

Onmisbaar.
Durf jij zo'n klein, simpel onnozel glazen kraaltje te zijn? Of denk je dat je alleen maar bij de ketting behoort als je een grote, dikke felgekleurde kraal mag zijn?
Durf je het kleine kraaltje te zijn.
Hertinner je dan maar, dat de weg smal is en de poort eng.
Zo'n grote, mooie, dikke kraal kan wel eens voor de poort blijven steken.

(Uit „De boodschap” van Tony de Ridder)

marleentjes kerstfeest

verhaal voor de jeugd

Het was in de donkere dagen voor Kerstmis. De regen sloeg tegen de ruiten en de wind deed de kale takken van de bomen onbarmhartig heen en weer zwiepen.

Het zag er niet naar uit, dat het een witte Kerst zou worden. En hoewel de mensen mopperden op het slechte weer, was er ergens in hun hart toch al een kleine blijdschap om het naderende Kerstfeest. Het feest van licht en vrede; het feest, dat in de donkere Decembermaand zoveel vreugde bracht in de harten van de mensen.

Toch voelden niet alle mensen die blijdschap in zich. En ook niet alle kinderen. Eén van die kinderen was Marleentje.

Z

e lag met een ontvreeden gezichtje in bed en keek boos naar buiten. Naar de regen, die langs de ramen guiste en naar de kale populieren in de tuin, die er zo naargestig uitzagen. Ze dacht niet aan moeder, die in dit hondenweer naar de stad was gegaan om boodschappen te doen, om 'at het niet anders kon. Ze had het steeds uitgesteld, omdat Marleentje ziek was. Maar nu ze al zoveel beter was, had moeder het vandaag toch maar gewaagd. Vóór ze wegging had ze een glas limonade en wat boeken bij Marleentje gebracht. Toen was ze vrolijk weggegaan en had gedaan, of ze Marleentjes ontvreeden gezicht niet zag.

Was Marleentje boos, omdat ze nu helemaal alleen in huis was met Molly, de poes? Ze wist het eigenlijk zelf niet. Ze was boos op alles en iedereen. Omdat Frits gezegd had: „Nou Zus, je boft maar, dat je er niet door hoeft met dit weer“. Omdat Loesje had gezegd: „Nou, ik wou dat ik ook niet naar school hoefde vanmiddag. We krijgen rekenen, bah!“ Ook wel omdat moeder zo vrolijk was weggegaan, net of ze geen greintje medelijden met haar had. Maar het meest hinderde het haar, dat deze middag op school het Kerstfeest gevierd zou worden en dat ze daar niet bij kon zijn. En dat terwijl ze piano had mogen spelen. Nu zou Marleentje het wel mogen doen: stille Marleentje, die helemaal niet knap was op school. Ze zou het vast niet zo goed doen als zij. Een kind, dat zó slecht kon leren en zó vertegen was, zou er vast niet veel van terecht brengen. Ze zou natuurlijk erg zenuwachtig zijn en vals spelen. Zij, Marleen, had het best gedurfd: ze had immers al vaak voor veel mensen gespeeld. Thuis op verjaardagen en op de openbare les van de muziek-school.

Toen juffrouw Van Dongen een poosje geleiden vroeg, wie er piano wilde spelen bij de Kerstviering, had de halve klas „Marleen“ geroepen, maar opeens had Annekes stem geklonken: „Marleentje speelt ook erg mooi, juffrouw“. Juffrouw Van Dongen had toen eerst niet goed geweten, wat ze doen moest. Maar Marleentje had gelooft en gezegd: „Nien juffrouw, laat Marleen het maar doen“. En omdat juffrouw Van Dongen door de altijd even magere vijfjes en zesjes op Marleentjes rapport, niet zo erg veel vertrouwen had in haar pianospel, had ze Marleentje toegesnakt en gezegd: „Dan reken ik op jou“.

Marleen, haantje de voorste in de klas, zou het er wel goed albrengen.

Maar nu was alles mis gelopen.

Misschien moest ze met Kerstmis ook wel in bed blijven en dan zouden ze allemaal gezellig bij de boom zitten en zij zou alleen liggen. Diep in haar hart wist ze wel, dat het anders zou gaan, als ze nog niet op mocht staan. Dan zou moeder een bed maken op de bank en zouden ze haar allemaal extra verwennen. Maar daar wilde ze nu niet aan denken. Neen, alles was naar,

iedereen had het prettig, behalve zij. Het liefst was ze een deuntje gaan huilen, maar zelfs dat lukte niet. Nou, ze zou maar wat gaan lezen, dan schoot de tijd tenninste op en hoefde ze niet aan school te denken. Zag ze niet steeds Marleentje stamtelan aan de piano, op háár plaats. Ze nam een boek van het stapeltje naast haar bed. Hé, nou had moeder in de haast Loesjes boeken neergelegd, Kinderachtig spul. Dat kon er nog net bij. Maar wat was dat grote boek? Voorzichtig trok ze het onder de stapel vandaan. Klets, daar schoven ze toch van elkaar. Loesjes boeken gleden op de grond, maar Marleen deed geen moeite om ze op te rapen. Daar had ze nou juist geen zin in. Ze sloeg het grote boek open. Ach, het was Loesjes ansichtkaartalbum. Dat zou ze dan maar eens bekijken, de rest was helemaal niets. Ze kon er dan zelf verhalen bij bedenken, dat was weer eens iets anders. De eerste kaarten waren niks, oordeelde Marleen. Altemaal aangeklede honden, poezen en apen. Echte kinderkaarten. Ze bladerde vlug verder. O, daar kwamen de Kerst- en Nieuwjaarskaarten. Die waren toch wel leuk. Daar met die hertjes in de sneeuw. En deze met die arrestee vol kabouters. En dan die kaarten met die gouden sterretjes in een diepblauwe luch. Zo moest de hemel er uit zien met Kerstmis. Sterren, daar kon je héél lang over denken. Je zou best ook eens zo'n ster willen zijn en op de aarde neerkijken. Hoe zou dat wezen?

Marleentje vergat haar boze hui en fantasieerde verder over de sterren. Ze twinkelden altijd zo vrolijk. Ze waren vast altijd blij, die gouden sterren met hun vriendelijke glans. Och, hoe zou h. t toch wezen om een ster te zijn, peinsde ze, hoe zou dat zijn..... Toen opeens..... werd het heel licht in haar kamertje. Neen, het was geen zonlicht, dat alles zo plotseling in een gouden gloed zette. Marleentje keek verbaasd op van haar boek. Maar dat was..... een ster! Ze kon het bijna niet geloven.

„Goede middag Marleentje“ sprak de ster en ze glimachte haar vriendelijk toe.

„Goede middag“, antwoordde Marleentje nog steeds verbaasd.

„Hoe kom je hier opeens?“

„Je wilde toch zo graag een ster zijn?“

„Hoe weet je dat?“

„Wij weten alles, daarboven“, antwoordde de ster zelfbewust.

„Wij kijken immers altijd op de aarde neer? Ik weet ook, dat je een beetje ziek bent en dat je een boze hui hebt.“

„O neen, die heb ik al niet meer. En een ster wil ik dolgraag zijn..... maar niet voor altijd. Want ik wil weer terug naar mijn vader en moeder en naar Frits en Loesje“, antwoordde ze.

„Tja“, zei de ster en ze trok haar sterrenvoortooltje in rimpels, „dat is heel moeilijk. Als je eenmaal ster bent, moet je het voor altijd blijven. Ik ben al duizenden jaren ster en ik zou niet anders willen.“

„O neen, het kan heus niet“, zei Marleentje een beetje geschrokken, „mijn ouders zouden dat naar vinden als ik ster

NAAM :

VOORNAAM (NAMEN) :
(voluit)

LEEFTIJD :

JONGEN of MEISJE :

KLEURWEDSTRIJD
KERSTNUMMER '55
van het VDH-tje

werd. Enne, ik moet mijn Kerstrapport nog krijgen. Daar heb ik wel 5 achten op", voegde ze er trots aan toe.

„Ja, 'at zou zonde zijn!" gaf de ster toe, maar het was net of ze een beetje spote. „Zo'n knap menschenkint, dat opeens een dom sterreije zou worden".

„O, neen, zo bedoel ik het niet. Maar hadden jouw ouders er geen verdriet van, toen je ster werd?"

„Mijn ouders zijn ook sterren en ze zijn er trots op", antwoordde de ster fier.

„O?" — iets anders wist Marleentje niet te zeggen.

„Dus je wilt toch liever Marleentje blijven?" vroeg de ster na een kleine stilte.

Marleentje knikte. „Maarre, ik zou wel graag een poosje met je mee willen."

„Je bent als alle menschenkinderen", zuchtte de ster.

„Waarom?"

„Jullie kunnen nooit kiezen, maar willen alles tegelijk".

„Dus je kunt me niet even meenemen naar je sterrenfamilie?" vroeg Marleentje spijtig.

„Vooruit dan, voor één keer wil ik je je zin geven. Maar dan moet je beloven, dat je aan niemand zult vertellen, wat je te zien zult krijgen".

„Goed", zei Marleen, „maar jij belooft me, dat ik straks weer thuis zal zijn".

„Op de sterren kun je altijd vertrouwen. Klim maar op mijn staart, dan vertrekken we!"

Marleentje klom vol spanning op de gouden staart.

„Houd je goed vast, daar gaan we!"

En opeens voelde Marleen, dat ze omhoog gingen. Even zag ze 'de huizen nog: toen was er niets dan een onmetelijke ruimte. Het ging zo snel, dat ze bang was van de glanzende gouden staart te vallen, maar ze durfde niets te zeggen. En al was het griezelig, leek was het toch ook.

Al heel gauw zag ze grote wolken steeds dichterbij komen: sommige waren wit van kleur en zagen er uit, alsof ze van wateren waren gemaakt. Andere waren grijs en er waren er bij, die een zwarte kleur hadden. Oef, wat waren die wolken groot, veel groter, dan ze op aarde ooit gedacht had.

„We moeten er dwars doorheen, wees maar niet bang", zei de ster achterom. „Dadelijk zijn we thuis".

Brrr, daar gingen ze dwars door een natte grijze wolk. Maar voor Marleen kon bedenken, of ze spijt had van haar wens, zag ze een paar schattige gouden huisjes, die echter — toen ze dichterbij kwamen — ook veel groter waren, dan ze gedacht had.

„Wees welkom, Marleen. Hier woon ik", zei de ster en ze schoot de deur van een gouden huis binnen.

„Nou, hoe bevalt het je?" drong ze aan, omdat Marleen met open mond stond te staren.

„O, wat prachtig", stamelde Marleen. Vol bewondering keek ze naar de gouden stoelen en het snoezige gouden bed.

De ster volgde haar blik. „Kijk, ik heb geen dekens nodig. Wij sterren slapen overdag en dan stuurt de zon ons ieder een straal".

„Ik wist niet, dat het bij jullie zo mooi was. Als de mensen dat wisten!"

„Stt", vermaande de ster. „Je weet het, mondjie ducht, als je weer op de aarde terug bent".

„Alles ziet er hier zo stralend uit, jullie hebt vast nooit verdriet", veronderstelde Marleentje.

„Meestal niet", gaf de ster toe, „maar als we op de aarde kijken naar de mensen, zijn we wel eens verdrietig. Soms zo erg, dat we een hele nacht niet kunnen schijnen".

„Hoe kun je op de aarde kijken?" vroeg Marleen nieuwsgierig. „Mag ik dat ook eens doen?"

„Zeker, kom mee. Hier in de vloer is een venster, waardoor

we alles op aarde kunnen zien".

Ze gingen op hun knieën bij een rond venster zitten, dat gevat was in een lijst met onthare knoppen.

„Wat zou je willen zien?"

„O, zoveel!"

„Je moet kiezen, Marleentje!"

„Dan wil ik de klas zien, terwijl er Kerstfeest gevierd wordt. Ik had piano moeten spelen, maar....."

„Dat weet ik", onderbrak de ster haar, „wij weten immers alles".

Ze draaide aan één der vele knoppen en opeens zag Marleentje de klas. Er was een kerstboom en het lokaal was versierd met sparrengroen en verzilverde denappels.

Juffrouw Van Dongen zat voor de klas en vertelde een verhaal. Alle meisjes luisterden ademloos, en zaten muistil in de bank alsof ze bang waren om iets te missen. Dat was op gewone dagen wel eens anders. Toen de stem van juffrouw Van Dongen zweeg, was er even een geschuifel van voeten en wat gekuch, maar spoedig werd het weer stil, want Marietje was aan de piano gaan zitten. Vol spanning keek Marleen door het vensterje in het gouden sterrenhuis. Hoe zou ze het er af brengen? Mal, ze hoopte opeens, dat het goed zou gaan; alle jalouzie was uit haar hart verdwenen. En het ging goed. Zó goed, dat Marleen moest erkennen, dat Marietje beter speelde dan zij. O ja, Marleen speelde zonder fouten, maar wat Marietje speelde, was muziek. Daar luisterde je niet alleen naar met je oren, maar ook met je hart.

„O, wat prachtig", stamelde ze, toen Marietje van de piano opstond en wat verleggen in haar hank schoof.

„Ja", zei de ster, „ze speelt bijzonder goed piano, dat Marietje. Héél knap".

„Maar ze heeft een 5 voor rekenen!" flapte Marleentje er uit.

„Dat weet ik, maar dat is heel onbelangrijk. Een lief meisje ook, dat Marietje".

De ster keek Marleentje peinzend aan.

„Ik zal je nog wat anders laten zien", zei ze toen, en draaide weer aan één der knoppen. En daar zag Marleentje een groot wit gebouw tussen vele nu kale bomen en grote grasgazons.

„Weet je wat dat is?" vroeg de ster.

„Neen".

„Kom, we gaan naar binnen".

Ze kwamen in een zaalje met tien witte bedden. In elk bed lag een meisje, te lezen of te handwerken.

„Ken je iemand van deze meisjes?" vroeg de ster weer.

Marleen bekeek haar één voor één.

„Ja, daar ligt Joke!" zei ze toen in blij herkennen. „O, dan is dat een sanatorium".

„Juist. En weet je waarvan Joke zo ligt te genieten?"

„Ze leest een brief, geloof ik".

„Juist, een brief van Marietje. Elke week ontvangt ze er zo een, waarin Marietje alles vertelt van school en van haar broertjes en zusjes, over de poes en de hond, die ze heeft. Er is ook weer een pakje onderweg, net zoals met Sinterklaas. Joke ontvangt wel meer post van haar klasgenootjes, maar meest prentbrifkaarten. Voor zo'n lange brief moet je geduld hebben en de meeste kinderen hebben het erg druk met andere dingen."

„Ja", zei Marleentje beschamd, en ze bedacht opeens, dat juffrouw Van Dongen begin december Jokes adres nog eens op het bord geschreven had. „Dan kunnen jullie iets voor haar

doen met de feestdagen”.

Marleentje had het adres overgeschreven op een los velletje papier. Ze was het kwijlgeraakt en hoewel ze van plan was geweest het aan een ander meisje te vragen, was ze het vergeten.

De decembermaand was ook zo druk geweest, met de uitvoering van de gymnastieclub, Sinterklaas, Loesjes verjaardag. Ze had echt niet meer aan Joke gedacht tot op dit ogenblik. Een blos van schaamte steg naar haar wangen en ze wist niets te zeggen.

„Heb je nu genoeg gezien?” vroeg de ster zacht.

Marleentje knikte. Ze was zo moe op eens.

„Dan moet je nu weer naar huis terug. Je moeder is al weer op de terugweg en ze zou erg schrikken, als ze je bed leeg vond”.

Op de gouden staart van de ster zoefde ze weer omhoog. Weer dwars door de donkere wolk, maar ze voelde geen kou. Voor ze het wist, lag ze weer veilig in haar bed in haar eigen gezellige kamerij.

Even daarna kwam haar moeder terug, die verbaasd naar haar ernstig dochtertje keek.

„Heb je je niet verveld?”

„O neen, Mams, helemaal niet”, antwoordde Marleen stil. Ze voelde zich zo vreemd, blij en bedroefd tegelijk. Blij, omdat ze weer thuis was en haar moeders lieve gezicht weer zag en bedroefd, omdat ze vandaag voor het eerst begrepen had, dat het met de knappe gevierde Marleentje toch niet zo erg best gesteld was. Ze had wel geen leuke dingen gedaan, maar o, wat had ze veel goede dingen verzuimd te doen!

En toen moeder een paar heerlijke sinaasappels op de dekens legde, rolde er zo maar op eens een paar tranen uit haar ogen.

Moeder deed of ze het niet merkte, ze begreep, dat er iets in Marleentje omging, dat ze niet zo direct kon vertellen.

Ze legde haar hand op Marleentjes haar en zei: „Nu heb ik

nog een verrassing voor je. Vanavond komt juffrouw Van Dongen met 6 meisjes uit de klas en dan mag je een poosje beneden liggen”.

„O Moeder, wat fijn!” Meer kon ze niet zeggen.

Maar toen ze 's avonds op de bank lag en naar de flakkerende kaarsen keek, was er van de bedroefheid niets meer over in haar hart. Er was alleen maar een grote blijdschap in haar, zo groot, dat juffrouw Van Dongen en de klasgenootjes zich wel even verbaasden over een Marleentje, die zo anders was dan ze gewend waren, maar die zelf die blijdschap van haar overnamen. Het was heel goed daar in die behaaglijke huiskamer, op de avond voor het Kerstfeest. Marietje speelde weer piano en mischien nog wel mooier dan 's middags.

En toen Marleentje, behalve een zakje Kerstkransjes, een mooi boek kreeg van juffrouw Van Dongen namens alle klasgenootjes, stond haar besluit vast. Dit boek zou ze aan Joke sturen met een hele lange brief. Ze zou het stillejes doen, zoals Marietje, want anderen hadden hiermee niet nodig. Later zou ze echter de andere meisjes aansporen om wat meer voor Joke te doen. Neen, ze mochten haar niet vergeten.

Weer in haar bed op haar kamerij dacht ze nog even over deze dag na.

„Vrede op aarde”, hadden ze daarstraks gezongen. Vrede op aarde. Maar die kon er alleen zijn als er vrede was in de harten van de mensen. En die kreeg je niet, als je nooit opzettelijk iemand kwaad deed, begreep ze nu, maar alleen als je onopzettelijk iets voor anderen probeerde te zijn.

Ze keek nog even door het venster. De lucht was bewolkt, maar hier en daar zag ze toch een fonkelende ster.

„Goedenacht sterven. Bedankt hoor!” prevelde ze zacht.

Kort daarna viel ze in een diepe slaap, die haar tijdelijk alles deed vergeten; maar later wist ze nog precies wat er gebeurd was op de dag, vóór dat gelukkige Kerstfeest, ook al sprak ze er met niemand over.

NIETHA DEN HARTOGH.

DOOR DE REDACTIE EERBIEDIG OPGEDRAGEN AAN ALLE HUISVROUWEN.

Nieuwjaarsavond

(Wil deze ballade goed tot zijn recht komen, dan mag het voorlezen ervan ten hoogste één minuut in beslag nemen!)

Einde van 't jaar
Reken maar
Goede geest
Vieren feest
Vrouwen hollen:
Oliebollen
Bakken is
Heus, gewis,
Nog altijd
Geen Kleinigheid
's Middags lunch
Heel veel lopen
Krenten kopen
Melk en meel
Weet ik veel
Sucade, gist
Ik Wou dat ik wist
Waar de zeven
Zijn gebleven
Appelboom
Er vandoor
Geef een mes
Kurk olieles
Lijkt wel knois
Zit als rots
Da's niet link
Jaap in pink
Hard gelach
Want beslag
Ied're keer
Slaat weer neer
Ik Zwog me krom
Hoofd loopt om
Worst bestellen
Stoelen tellen
Koffie malen
Wat een stank
Broodjes halen
Snijden, smeren
Vele keren
Stof afnemen
Ruilen zemen
Piepers jassen
Jurk gauw passen
Wat een straf
Knoop eraf
Geef gauw garen
Rust bewaren
Beslag nu klaar
Dacht-je maar
Maakte fout
Vergat 't zout
Wat een strop
Is juist op
Als een stier

Naar kruidentier
Wat een lol
Winkel vol
Duurt een uur
Dat is zuur
Wat een kruis
Paps komt thuis
Maakt me heus
Stik nerveus
Klaagt dan luid:
„Kachel uit!”
„Dank zij zout!”
„Nu steenkoud!”
Olie dan
In de pan
Niet vergissen
Moet goed sissen
Krijg haast kraamp
Van de damp
Weet geen raad
Met de vaat
Vlug maar vassen
Flink oppassen
Veel kabaal
Mooie schaal
Eens cadeautje
Nu naar grootje
„Ring” gaat bel
Wa's dat? Snel
Man van krant
Pet in hand
Weest me daar
Goed nieuwjaar
Zonder dralen
Kwartje halen
Zegt dan dank
Wat een stank
In die tijd
Narigheid
Schrik me lam
Vlam in de pan
Niet ongerust
Gauw geblust
Dat is naar
Bedenk me daar
Moet vlees nog kopen
Nu maar hopen
Dat 't pluus is
Hij nog thuis is
Tegen zessen
En die flessen
Goed op letten
Buiten zetten
Geef geen zier
Om warm hier

Sta te beven
Reeds bij zeven
Ben ik nu klaar?
Dacht je maar!
Bloemen schikken
Wat een dikke
Ze gaan haast
Niet in vaas
Stop met werk
Nu naar keuk
Dat deed goed
Gesterkt gemoed
Man help, want
Leg laatste hand
Gesterkt van geest
Aan het feest
t. Is of ik droom
Van koffieroom
Stukjes kaas
En speculaas
Bonbons en zoutjes
Worst met houtjes
Alleen nog maar
Stoelen klaar
Ome Look
In de hoek
Nicht Francien
Bij naaimachen
Zus Cato
Bij radio
Wies en Janije
Hand in handje
Juist gepast
Voor de kast
Nood is groot
Stoel te groot
Nog eens mikken
Anders schikken
Gauw verkleeden
Ik Voel m'n leden
Overal
Maar ik zal
Als alle vrouwen
Flink me hoven
Zie je wel
Daar gaat de bel
Dat is naar
Gasten daar
Man legt krant
Uit z'n hand
Zegt bedard
Van bij de haard:
„Schat, ik - wil - heus - niet - zeuren,
„Maar - waarom - moet - ook - altijd - alles -
„op - het - laatste - nipperkje - gebouwen?”

Jaarsluiting

De gebruikelijke samenkomst van Directie met personeel aan 't einde des jaars, is vastgesteld op **VRIDAG 30 DECEMBER A.S. 19.45 UUR** in de grote zaal van het Ontspanningsgebouw.

Na de opening krijgen we zang te horen van Mevr. O. Visser—v. d. Tonn, begeleid op de piano door mej. Joke Scheurer, die ook nog alleen wat pianomuziek zal doen horen.

Daarna spreekt één der leden van de Directie de jaarrede uit.

Na de pauze worden we vergast op de prachtige film „Scrooge en Marley" naar het beroemde verhaal van Charles Dickens, waarin hij op boeiende, soms beklemmende wijze, de wroeging van het geweten doet zien, die tenslotte tot een gelukkige wending voert.

Kaarten voor deze avond te verkrijgen in de beide pauzes op woensdag 28 december a.s.

Op 27 december zal de heer G. N. van der Wal (afd. Boekh., Utrecht) de dag herdenken, waarop hij 12½ jaar geleden bij Van der Heem N.V. in dienst trad. Proficiat.

ANTON ZISCHKA Beroemd wereldreporter

Wanneer je in de krant allerlei berichten en verhalen over bekende personen leest, dan kun je zo echt wel eens

zijn krijgen, zo iemand zelf eens te ontmoeten. Zal hij meevallen of je teleurstellen? Hoe zou hij over dit of dat denken? Het is jammer, dat zulke wensen als regel wensen blijven, omdat wij die verschillende grootheden in de wereld nu eenmaal niet zo gemakkelijk persoonlijk kunnen ontmoeten. Daarom is het des te interessanter, kennis te nemen van wat iemand over deze figuren kan vertellen, die wel met velen van hen in aanraking is geweest; vooral, als je weet, dat hij zo'n ontmoeting op een boeiende wijze kan weergeven.

Zo iemand is Anton Zischka, de beroemde wereldreporter, een merkwaardig mens op zichzelf. Hij stamt af van de Tsjechische Hussietenaanvoerder Jan Zischka Von Trocnov. Hij was de zoon van een Oostenrijks diplomaat en had een Franse moeder, huwde met een Nederlandse vrouw en woont in het Middellandsezeegebied. Hij studeerde in Engeland en Duitsland en was werkzaam bij Oostenrijks, Amerikaanse, Deense en Duitse grote bladen en is dus wel een zeer internationaal georiënteerd mens. Hij spreekt ook goed Nederlands en is een romantische en sportieve figuur.

In zijn journalistieke loopbaan heeft hij een aantal grote reportagereizen gemaakt in Europa, Oost-Azië en Amerika. Later is hij verschillende boeken gaan schrijven over de landen en de internationale kwesties, waarmee hij in aanraking was gekomen. Hij deed dat op een buitengewoon boeiende wijze, zodat je ze als een spannende roman leest. Een van zijn bekendste boeken is „De

geheime oorlog om de petroleum", dat in 17 talen is verschenen. Dit jaar verscheen van hem een opzienbarend boek „Alarm voor het avondland, rond de aardbol, dwars door bamboe- en ijzeren gordijnen, op jacht naar feiten en ideeën".

In januari a.s. is Zischka enige weken in Nederland. Het is onze Programma-commissie gelukt met hem een afspraak te maken voor een lezing voor ons personeel.

Hij komt woensdagavond 4 januari a.s. en zal spreken over „Ontmoetingen met beroemdheden en grote onbekenden".

Al krijgen wij dan zelf misschien weinig of niet de kans die grote figuren te ontmoeten, wij hebben nu in elk geval een ongezochte gelegenheid over hun persoon interessante bijzonderheden te horen van niemand minder dan deze beroemde wereldreporter en schrijver Anton Zischka.

Veiligheidsavond

Vrijdag 25 november j.l. werd in de Kleine Filmzaal van ons Ontspanningsgebouw een avond gegeven, die geheel in het teken van de veiligheid stond. Na een welkomstwoord van de heer Oosthoek, secretaris van de O.R., hield allerleest in Boot een praatje over bedrijfsveiligheid. Uit zijn causette bleek o.a., dat het merendeel der bij VDH geborende ongevallen (gemiddeld ongeveer 120 per jaar) plaats vindt bij het binnenkomen of het verlaten van de fabriek.

Een mededeling die te denken geeft!

Na zijn toespraak reikte de heer Boot (wegens afwezigheid van dr. Scheurer) de in de gehouden veiligheidswedstrijd behaalde prijzen uit. De winnaars bleken te zijn:

1e prijs: de heer Koopman, typekamer, f 10,—

Beter minder snel in dienstverband dan buiten dienst in snelverband.

2e prijs: mej. Vander Kraan, ENAF, f 7.50
De beste kanser voor het leven is veiligheid steeds voortgang geven.

3e prijs: de heer Verdaasdonk, Intern transport, f 5,—
Loopvelden vrij, geen averij.

Vervolgens gaf de heer Oosthoek het woord aan inspecteur Van de Poel van de Haagse Verkeerspolitie, die een, ondanks de ernst van het onderwerp, niet alleen boeiende, maar ook geestige causerie hield over veiligheid in het Verkeer.

Interessant was het te horen, dat deze deskundige één der belangrijkste oorzaken van het angstwekkende aantal verkeersongevallen gelegen ziet in de gestellijke afwezigheid van vele mensen. Zij denken op straat nog te veel aan hun werk of hun gezin, waardoor de aandacht aan het verkeer verlaunt met alle risico's van dien. Een aardig verkeersfilmje zette de woorden van de spreker kracht bij en besloot tevens het eerste gedeelte van deze geslaagde bijeenkomst.

Na de pauze genoten de aanwezigen van de karakteristieke Engelse film „De kostschooljaren van Tom Brown".

Het volgend VDH-tje zal verschijnen op zaterdag 30 december 1955.

De Centrale Ondernemingsraad maakt ten overvloede bekend, dat de zaterdag 24 en 31 december a.s. als verplichte snipdagen zullen worden aangemerkt. Beide dagen zijn de fabrieken dus gesloten.

Het telefoonnummer van de heren Zeelenberg en Zoet (Verkeer) is sinds kort veranderd van 354 in 377.

De Centrale Ondernemingsraad dankt namens het gehele personeel, de Directie voor de heerlijke Sint-Nicolaasurispje.

Het moge dat wij 10 december j.l. op de laatste pagina van het VDH-tje plaatsen, werd overgenomen uit het maandblad Succes.

Per abus werd nagelaten dit te vermelden. Alsnog onze dank aan Succes.

VRISJE TIJD TE OVER

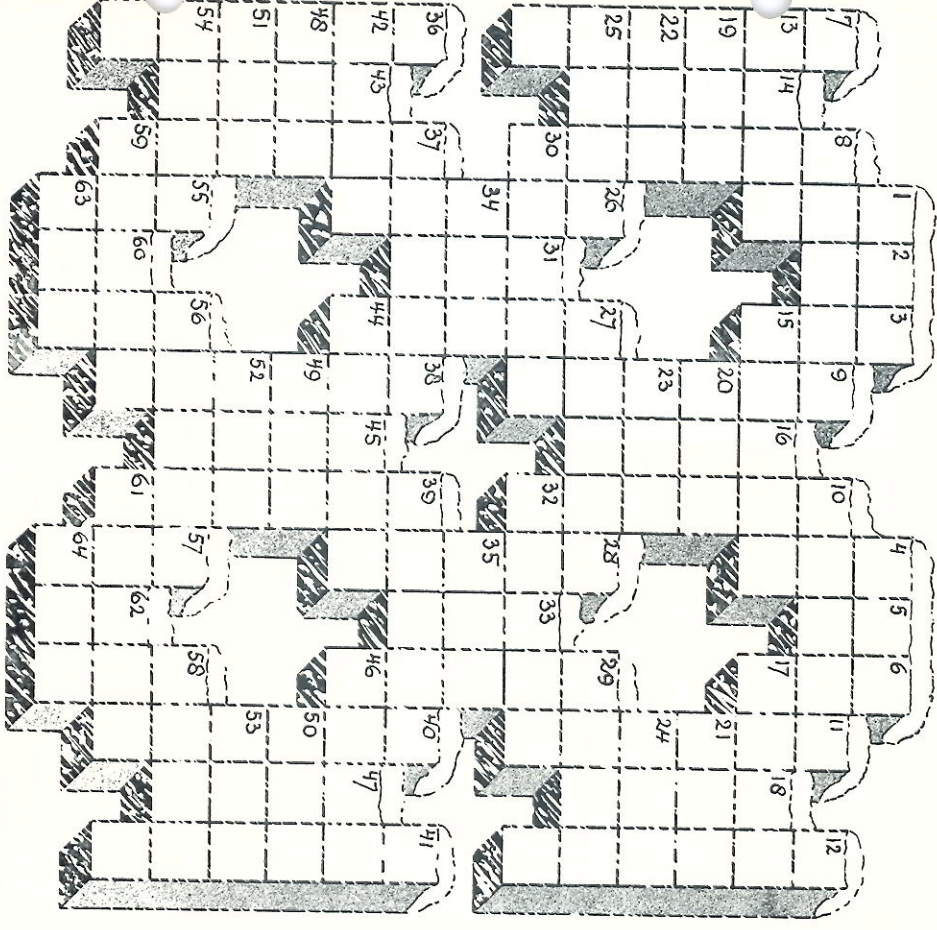
Laderpuzzel nr 3

Twee sniperdagen, twee kerstdagen en nog een zondag liggen er voor ons. Werkelijk niet gering, al zal het ook deze keer wel weer niet zo gaan als altijd: van de vele plannen die we voor al die vrije dagen maken, komt de helft toch niet tot uitvoering. Maar hoe dat ook zij, als de tijd er af is voor kerkgang, een kerstentelje, het schrijven van de nieuwjaarspost enz. enz., blijft er toch gelukkig altijd nog wel iets over voor een goed boek, een radioconcert of — voor de liefhebbers — een puzzel.

Welnu, ten gerieve van die mensen geven wij in dit speciale nummer bij wijze van uitzondering niet één, maar twee

VDH-laderpuzzels. Allereerst een kruiswoordpuzzel, waarvan de goede oplossing met 3 punten wordt beloond. Daarnaast een Kersttradsel, waarmee u uw puntensaldo met vier kunt doen stijgen. Denkt u erom, dat ieder die trouw onze uitgave oplost (maar dan ook goed, natuurlijk!) een stap zet naar een beloning van tien gulden?

Inzendingen moeten steeds in gestloten envelop worden gezonden aan: Redactie VDH-tje, t.a.v. mej. Vos, Hooftkantoor, Den Haag. Het nummer van de puzzel moet op de envelop worden vermeld. Zie voor het puzzelreglement het

Laderpuzzel nr 4

Het „Kerstwoord" is een zinnig, tellende in totaal 30 letters. Schrijf de cijfers 1 t/m 30 op en noteer onder elk cijfer de letter, welke u heeft gevonden uit het volgende:

Inzendingen dienen vóór 4 januari 1956 bij de redactie te zijn. Op de envelop vermelden: Laderpuzzel nr 4.

10-15-17-3.....	woning (oud-Ned.)
30-21-19-8-26.....	geluidsmeubel
14-29-4-16-6-24-21-13-25...	remming
11-30-21-12-27-2-20.....	oefenen
3-15-27-2-29-16-18-4-26.....	bekend industrieel
6-21-7-21-30-8-6.....	maandelijkse blijde gebeurtenis
22-26-28-15-6.....	brandstof

VDH-tje van 26 november j.l. Oplossingen vóór 4 januari 1956 inzenden onder vermelding van: Laderpuzzel nr 3. Goede oplossingen worden gehonoreerd met 3 punten.

De eerste puzzel is, wat het aantal inzendingen betreft, een groot succes geworden. Het aantal oplossingen overtreft de verwachtingen van de redactie. Weliswaar waren verscheidene daarvan fout, maar die inzenders kunnen troost zoeken bij de zin, die uit het geheim-schrift te voorschijn moest komen, namelijk:

EEN MENS ZONDER GEBREKEN ZOU WANHOPIG VERVELEND ZIJN; GELUKKIG BESTAAT DIE SOORT ALLEEN OP GRAFZERKEN.

Ook wij hebben trouwens die wijsheid ter harte genomen, want... bij de correctie was in het geheim-schrift een zelfout blijven steken!

Waaruit wij nu maar zullen opmaken, dat we niet wanhopig vervelend zijn. Wilt u het ons dus maar vergeven?

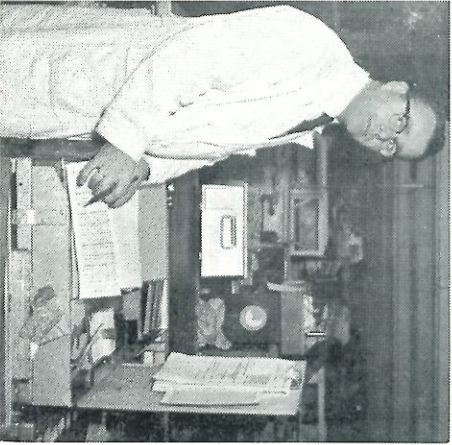
Horizontaal: 1. Iering; 4. zijrivier van de Rijn in Zwitserland; 8. balustrade; 10. verzamelen; 13. opgelegd werk; 15. stevige vent; 17. tooneken; 19. Z.W. hoek van de N.O.-Polder; 20. knaagtier; 21. overleden vrouw van een weggejaagd dictator; 22. kegelhutje; 23. plaag-geest; 24. voorzetsel; 25. kleine leger-auto, in de tweede wereldoorlog ingevoerd en nu veel gebruikt; 27. mannelijk rund, o.a. geschilderd door Potter; 29. deftige derde naamval van „heer"; 30. volk; 32. vertrek; 34. mannelijk konijn; 35. aanwyzend voornaamwoord; 37. een der kleine Soenda-eilanden; 39. Ieren schoen met hoge schacht; 42. meisjesnaam; 44. dichterbij; 46. menselijk geluid; 48. nationalistisch-terroristische organisatie in Ierland (afkorting); 49. bovendien; 50. Oud-testamenteisch priester; 51. afk. ten algemenen nutte; 52. meisjesnaam; 53. onderdeel van het lichaam; 54. Engelse maat 2,54 cm; 56. gezamenlijke vertering; 58. Engels; huis, waarin verschillende bewoners samen eten; 59. met kracht verlangen; 61. tijdelijk in bruikleen hebben; 63. onaan-genaam koud; 64. een der bekendste Nederlandse cabaret-artiesten.

Verticaal: 1. smet; 2. lengtemaat; 3. klein baardje; 4. pating; 5. politieke partij (afk.); 6. kippenloep; 7. deelje; 8. wat de bakker doet met het brood; 9. rangtelwoord; 10. het trekken; 11. onderste getal van een gewone breuk; 12. leden van de Eerste en Tweede Kamer; 14. jongensnaam; 16. uitgezette lijn; 18. voorzetsel; 26. verworping; 27. jongensnaam; 28. modern middel om door middel van de radio de plaats van een vliegtuig, schip, enz. te bepalen; 29. douw macht gelden; 31. mak; 33. meisjesnaam; 36. uitgave (van een boek); 37. droomtoestand van een medium; 38. scheuten; 39. wetten; 40. ontvreemden; 41. werkplaats van een smid; 43. grote stad in Algérie; 45. milpunt; 47. deel van Griekenland, waar iedere 4 jaar de Olympische spelen werden gehouden; 55. kramp van het middenrif; 56. meest-al als verkleinwoord gebruikt voor een deel van het ingewand van een haring, dat bij het kaken wordt verwijderd; 57. dwaas; 58. onbepaald voornaamwoord.

BANDBAAS BOHN
„HOUWEN ZO”

Het is bandbaas Bohn beslist niet aan te zien, dat hij reeds 25 jaar aan ons bedrijf verbonden is.

En toch is het op 30 dec. a.s. een kwart eeuw geleden, dat hij zijn eerste schreden zette in de fabriek aan de Stortenbekerstraat.

Hij begon als stempelmaker en is nu baas over een afdeling (preparatie-pro-durktie), waarin zijn aanleg en capaciteiten het best tot hun recht komen.

In de periode welke hier tussen ligt is veel gebeurd.

Na 1½ jaar reeds werd hij belast met de montage-preparatie van stofzuigers en versterkers. En toen hij in 1936 naar de Laakweg verhuisde, kreeg hij ook daar weer de verantwoording voor de preparatieband en tevens voor de stof-zuigerproductie. Een twee-ledige functie dus.

Naar mate het bedrijf groeide en de productie werd opgevoerd, werd het al-lengs noodzakelijk beide functies te splitsen.

Door zijn veelzijdige kennis van zaken op alle gebied en zijn goede adminis-tratieve inslag werd het voor een ieder duidelijk, dat, toen de preparatiegroep werd uitgebreid, hij de aangewezen man was om deze zo belangrijke afdeling te leiden.

En dat doet hij heden ten dage nog. En voor de wijze, waarop hij zich van zijn taak kwijt, heeft iedereen de groot-ste waardering.

Er zullen er onder ons zijn, die wel-licht in het optreden van baas Bohn niet altijd *die* souplesse vinden, welke zij zo graag hadden gezien. Het is echter in *zijn* functie beslist onmogelijk aan ieders eisen en verlangens te voldoen. En dat wordt door velen dan ook wel begrepen.

De belangen van Van der Heem lig-gen hem zeer na aan het hart.

Een man van weinig woorden, die zijn verantwoordelijkheid kent en daarom zelden of nooit door afwezigheid schilt-tert.

Tijdens de vakanties maakt hij grote trektochten door geheel ons land; zelfs een groot deel van Europa heeft hij be-zocht. Natuurlijk vergezeld van vrouw en kinderen (zoals het een goed huis-ra-der betaamt. — Red.).

Het is dan tijdens zijn afwezigheid al-tijd een hele puzzel een plaatsvervanger voor hem te vinden, hetgeen op zichzelf de belangrijkheid van zijn functie accen-tueert.

Bohn, ik hcop van harte, dat we nog lange tijd op dezelfde wijze zullen mo-gen samenwerken en van je diensten gebruik maken.

Ik wil je daarom toeroepen: „Houwen zo”.

Hey.

De heer P. F. Wijman (afd. Nabewer-king, Utrecht) zal 30 december a.s. zijn 12½-jarig jubileum bij Van der Heem N.V. vieren. Onze gelukwensen.

PERSONEELSAVOND
woensdag 4 januari 1956
„Ontmoetingen met beroemdheden en grote onbekenden”
Spreker: Antoine Zischka.
Aanvang 20.00 uur.
Ontspanningsgebouw Regulusweg
Kaartverkoop in de pauzes
maandag 2 januari 1956
Zie voor verdere bijzonderheden het artikel „ANTON ZISCHKA, beroemd wereldreporter”, in dit VDH-tje.

Kerstfeest

COCKY WIER SINCA.

Het is een vreed en ver verhaal;
— Toch kunnen wij het niet vergeten —
Kind, houdt Gij van ons allemaal?
Hoe kunnen wij dit weten?
Wacht Gij ons ergens in een stal?
— Ach al te mooi is dit verhaal —
De wereld geeft haar grote bal;
De maskers voor! Wes hard als staal!
Wij lenen verder houd en hard.
— Geen, die het Kind vergeten kan —
Want ieder kent een stille smart,
Maar wilt Gij ons zo dan?

— Wie zich aan Mij wil geven,
— Vijwillig, volkomen en naakt,
Die merkt dat nu zijn leren
Door blydschap is aangeraakt. —
Blydschap? Kind kent Gij het leven?
Weet Gij iets van haar angst en haar strijd?
Dit woord kan geen rust ons meer geven,
Verder! Wes sterk!..... Maar ons hart schreit.
Maar wie neerkielt bij 't Kind in doeken:
Eenzaam, kapot en verward.....
Gaet niet verder wanhopig zoeken.
Want er is feest in zijn hart!

Uitgave:
Directie v. d. Heem N.V.,
Den Haag - Utrecht - Holland;
in samenwerking met
Verkoopkantoor v. d. Heem N.V.,
en Eerste Nederl. Autorijwielfabriek N.V.,
Drs C. A. A. van Luttervelt,
Chef Afdeling Algemene Zaken
Van der Heem N.V.
J. H. Stal - Algem. Zaken
C. G. Buquet - Chef Drukkerij,
J. H. Assies
J. H. Stal
Mej. W. M. Vos
allen Alg. Zaken.
Maanweg 250-256,
Den Haag, tel. 723820,
loestel 430 (mej. W. M. Vos).
Drukkerij v. d. Heem N.V.,
C. G. Buquet - Chef, en assistenten,
T. J. Meyer.
Clichéfabriek Maks, Den Haag.
De cliché's voor de kleurenfoto zijn welwil-lend ter beschikking gesteld door de
Zuid-Hollandse Uitgeversmij, Den Haag.
3800 exemplaren